

[Erhard Jakobsen]

at finde sammen i en lang række situationer, fordi deres økonomiske baggrunde er så vidt forskellige. De vanskeligheder skal man erkende. Det skal modstanderne gøre og lade være med at drive hysteri om, at det bliver én stor økonomisk enhed. Rent vrøvl! Det ligger så langt ude i fremtiden, at der ingen grund er til at føre skræmmekampagne på det. Men det er også meningsløst at bilde tilhængerne ind, at vi nu står lige over for at kunne klare en hel masse problemer, fordi vi nu får et snævert økonomisk samarbejde.

Jeg advarer mod at sige for meget om mulighederne på det punkt, for det er ikke noget, en formand bestemmer, det er ikke noget, vi bestemmer. Det er noget, der afgøres af, hvordan udviklingen foregår både i Forbundsrepublikken og i England og også i forskellige andre lande, men især i de to, og det er i hvert fald ikke en politik, man kan føre og så sige: så nåede vi det.

Hvad det politiske angår, er det vel nok dér, de fleste udtaler skuffelse, og den kan jeg heller ikke deltage i. Jeg synes også ud fra personlige erfaringer fra udvalgsarbejde osv., at der ganske klart er en stærkt stigende forståelse hos politikere fra alle de ni lande af, at man må tænke europæisk. Også dér, hvor éns egen nations interesser er mest i klemme, kan man se stigende anstrengelser for at tænke europæisk, og det er det eneste, vi kan forlange i øjeblikket – også af os selv i øvrigt.

Det ligger så langt ude i fremtiden, det at man skulle kunne forestille sig et så snævert politisk arbejde, at f. eks. – det er jo det, modstanderne vil fremhæve – dette tingsdebatter om udenrigspolitik var fuldstændig ligegyldige, fordi det var dernede, det skete. Ja men det ligger jo slet ikke for. Det er jo det modsatte, der er sket. Der er netop gang på gang sket det, at hvor Danmark kunne have ønsket, at der blev talt klart og tydeligt med én stemme i en eller anden sag, er der blevet, som jeg har for vane at sige det, holdt kæft med én stemme. Fordi man ikke kunne blive enig om at sige noget, lod man være med at sige noget. Det er netop det, modstanderne i dag gør nar af ved EF. På den ene side skræmte de foran afstemningen folk med, at det ville blive en stormagtsblok, der ville føre hård politik osv. I dag håner de EF for, at man ikke kan blive enig. Begge dele kan ikke være rigtigt; derimod kan begge

dele godt være forkert, og det er det. For på den ene side er der ingen stormagtsblokanlæg i EF, på den anden side må man virkelig sige, at evnen til politisk at nærme sig hinanden på områder, hvor der er stærkt kontroversielle synspunkter i to eller flere lande, så afgjort er vokset. Det kan enhver iagttagelse, der deltager i det regelmæssige arbejde dernede.

Må jeg i den forbindelse lige lade falde et par bemærkninger om det direkte valg. Jeg har beklaget lidt, at der i debatten herhjemme er brugt udtrykket: »EF-Parlamentet får større magt«. Det vil nemlig øjeblikkelig blive misforstået på rette måde. At EF-Parlamentet får større magt, vil af modstanderne blive udlagt som dette, at EF får større magt i forhold til Danmark, i forhold til England, i forhold til Tyskland osv. Det er ganske forkert. Det er rigtigt, at EF-Parlamentet får større magt, men ikke til at bestemme mere over Danmark. EF-Parlamentets styrke over for det danske parlament bliver ikke øget, men EF-Parlamentsmedlemmernes styrke i udvalgene over for Kommissionens repræsentanter bliver stærkere, fordi de kommer med et stærkere mandat. Derfor er det rigtigt, at EF-Parlamentet bliver styrket, nemlig i sin opgave med at kontrollere administration – bureaukrati, som det hedder – men det er forkert, hvis modstanderne deri vil lægge, at EF nu får større mulighed for at gribe ind i danske anliggender. I den forstand ændres intet ved det direkte valg, og det er ikke det direkte valgte EF-Parlament, der skal tage stilling til, om EF skal have større overnational myndighed. Det kan efter det direkte valg kun én instans gøre, nemlig Ministerrådet, og hvad Ministerrådet skal vedtage, skal vedtages her i det danske folketing, inden en dansk minister kan sætte sit ja til. Sådan ligger det, og det synes jeg man skal fremhæve ved hver en lejlighed, man skal ikke give modstanderne chance for at sprede mistænkeliggørelse, men heller ikke stoppe tilhængerne blå i øjnene ved at fortælle dem, at vi nu står over for en ny æra, der starter med det direkte valg. Det er ikke en korrekt placering af de direkte valg.

I modsætning til dem, der laster England for, at man sinker, må jeg rose England – og her specielt det engelske arbejderparti – for, at det er lykkedes overhovedet at komme så